

in geval van ontbinding van de overeenkomst lastens de huurder en oordeelt dat dit beding ook toepassing dient te vinden in geval van ontbinding lastens de verhuurder gelet op het wederkerig karakter van deze overeenkomst en de billijkheid.

O.V.B.

Hof van Cassatie 7 september 2012

Zaak: C.11.0667.N

RECHTSMIDDELEN

Hoger beroep – Voorwaarden hoger beroep – Algemeen VOIES DE RECOURS

Appel – Conditions de l'appel – Généralités

Het hof van beroep te Gent heeft zich in twee arresten van 10 maart 2010 en 18 mei 2011 uitgesproken over de ontvankelijkheid van het hoger beroep ingesteld door twee schuldenaars tegen hun schuldeiser nadat deze laatste zijn schuldvordering op tegenstelbare wijze had overgedragen, na datum van het bestreden vonnis maar voor het instellen van hoger beroep, aan de overnemer.

Volgens het hof van beroep was het ingestelde hoger beroep tegen de overdrager van de schuldvordering onontvankelijk nu deze vanaf het ogenblik van de overdracht niet langer in rechte kon optreden en de overnemer vanaf dat punt de overdrager zowel als materiële als formele procespartij heeft opgevolgd. Bijgevolg dienden volgens het hof van beroep de schuldenaars, die kennis hadden van de overdracht, hoger beroep in te stellen tegen de overnemer.

Het Hof van Cassatie bevestigt vooreerst dat de ontvankelijkheid van het hoger beroep de openbare orde raakt zodat de appelrechter dit ambtshalve kan onderzoeken.

Het Hof vernietigt evenwel de beslissing van het hof van beroep en stelt dat, indien de schuldvordering werd overgedragen, de schuldenaar van de overgedragen schuldvordering hoger beroep kan instellen hetzij tegen de oorspronkelijke schuldeiser (zoals gebeurde), hetzij tegen de overnemer, de nieuwe schuldeiser.

O.V.B.

Cour de cassation 10 septembre 2012

Aff.: C.10.0636.F

CONTRATS SPÉCIAUX

Prêt – Prêt à usage

BIJZONDERE OVEREENKOMSTEN

Lening – Bruikleen

La Cour définit dans son arrêt du 10 septembre 2012 le prêt à usage comme un contrat par lequel l'une des parties livre une chose à l'autre pour s'en servir, à la charge de la rendre après s'en être servie.

Une convention transactionnelle prévoyait qu'une des parties pouvait occuper l'immeuble de l'autre, gratuite-

ment et pour une durée illimitée. Le jugement attaqué avait considéré qu'il s'agissait d'un contrat d'occupation *sui generis* et non d'un prêt à usage, dès lors que ladite convention prévoyait une occupation pour une durée illimitée, alors que le prêt implique une restitution de la chose prêtée. La Cour de cassation a cassé cette décision. Le seul fait que le contrat par lequel l'une des parties livre une chose à l'autre pour s'en servir ne stipule aucun terme n'exclut pas que le preneur soit tenu de restituer cette chose et, dès lors, que ce contrat s'analyse en un prêt à usage.

O.V.B.

Cour de cassation 24 septembre 2012

Aff.: C.10.0676.F

PRESCRIPTION (DROIT CIVIL)

Interruption et suspension

VERJARING (BURGERLIJK RECHT)

Stuiting en schorsing

Dans son arrêt du 24 septembre 2012, la Cour de cassation précise que la survenance d'une force majeure au cours de l'écoulement d'un délai préfix (donc non susceptible de suspension ou d'interruption) n'entraîne la prorogation de celui-ci qu'à concurrence du temps nécessaire pour agir et non sa prolongation d'une durée équivalente à celle de l'empêchement.

O.V.B.

Cour de cassation 26 septembre 2012

Aff.: P.12.0377.F

OBLIGATIONS DELICTUELLES

Faute – Imputabilité – Faute de la victime

VERBINTENISSEN UIT ONRECHTMATIGE DAAD

Fout – Schuld – Fout van het slachtoffer

La Cour rappelle dans son arrêt du 26 septembre 2012 que l'indemnisation de la victime est limitée lorsqu'elle a elle-même commis une faute en relation causale avec son propre dommage.

Le moyen soutenu par les demandeurs, que le juge a violé l'article 1382 du Code civil en partageant les responsabilités entre l'auteur d'une infraction et la victime en fonction de la gravité de leurs fautes respectives, est rejeté par la Cour.

En partageant les responsabilités respectives, le juge tient compte de l'importance relative des différentes fautes, c'est-à-dire de leur pouvoir causal, de leur plus ou moins grande aptitude à engendrer le sinistre, de leur incidence sur la réalisation du dommage. La Cour rappelle que la gravité de la faute n'est pas un critère permettant de discerner si une faute est causale ou non. En revanche, la gravité se définissant comme le caractère de ce qui peut entraîner de lourdes conséquences, il n'est pas interdit au juge de se référer à cette notion, ainsi

comprise, pour arbitrer le poids relatif de deux fautes jugées par ailleurs également causales.

O.V.B.

Hof van Justitie van de Europese Unie 18 oktober 2012

Zaak: C-428/11

MARTKPRAKTIJKEN

Oneerlijke handelspraktijken jegens consumenten – Misleidende handelspraktijken

PRATIQUES DU MARCHÉ

Pratiques commerciales déloyales à l'égard des consommateurs – Pratiques commerciales trompeuses

De feiten die tot het arrest van 18 oktober 2012 van het Hof van Justitie aanleiding hebben gegeven kunnen als volgt worden samengevat: de eisende partij bood promoties aan consumenten aan. Deze bestonden onder meer uit individueel geadresseerde brieven, kraskaarten en andere reclamebijvoegsels die in kranten en tijdschriften waren opgenomen. Hierin werd de consument medegedeeld dat hij recht had op een prijs uit een reeks nader gespecificeerde prijzen, die zowel een hoge als een zeer geringe waarde hadden. Om te weten te komen welke prijs de consument gewonnen had en om zijn prijsnummer te verkrijgen, had hij de volgende keuzes: ofwel belde hij een zeer duur telefoonnummer, ofwel ontving hij voor eigen rekening een sms-dienst, ofwel koos hij ervoor om de informatie per post te ontvangen. Deze laatste optie was minder prominent weergegeven dan het bellen van het dure telefoonnummer. Hierdoor werden consumenten aangezet gebruik te maken van een duurdere optie dan de postverzending. Met betrekking tot het telefoongesprek werd de consument evenwel niet geïnformeerd dat (1) de minimumtijd voor het verkrijgen van de nodige informatie om de meest gebruikelijke prijs op te eisen, slechts enkele seconden korter was dan de maximale gesprekstijd; dat (2) een deel aan kosten per minuut naar de onderneming ging die reclame voerde; dat (3) in sommige gevallen de consument extra kosten moest betalen voor onder meer verzending en verzekering, waarvan een deel werd gebruikt door de onderneming die reclame voerde, ter financiering van de kosten voor de aankoop van het op te eisen artikel en dat (4) ruim 99% van degenen die een prijs opeisten, recht had op een prijs van zeer geringe waarde wat tot gevolg had dat deze reeds geheel of grotendeels betaald was met de telefoon- of sms-kosten en/of de kosten van verzending en verzekering.

Gelet op deze feiten werden een aantal prejudiciële vragen aan het Hof gesteld die allen gericht waren op de uitlegging van punt 31 van bijlage I bij de richtlijn 2005/29/EG betreffende oneerlijke handelspraktijken.

Dit artikel verbiedt meer bepaald volgende handelspraktijk: *“De bedrieglijke indruk wekken dat de consument al*

een prijs heeft gewonnen of zal winnen dan wel door een bepaalde handeling te verrichten een prijs zal winnen of een ander soortgelijk voordeel zal behalen, als er in feite:

– geen sprake is van een prijs of een ander soortgelijk voordeel; dan wel

– als het ondernemen van stappen om in aanmerking te kunnen komen voor de prijs of voor een ander soortgelijk voordeel afhankelijk is van de betaling van een bedrag door de consument of indien daaraan voor hem kosten zijn verbonden.”

Meer specifiek betrof het de omvang van het begrip ‘bedrieglijke indruk’ en of de bepaling handelaars verbod om consumenten kosten te laten maken wanneer men aan hen had medegedeeld dat zij een prijs hadden gewonnen.

Het Hof stelt dat dit artikel een verbod stelt op agressieve praktijken en dat dit verbod absoluut is. Handelaars mogen met andere woorden niet de bedrieglijke indruk wekken dat consumenten al een prijs hebben gewonnen wanneer zij, om meer informatie hieromtrent te weten te komen, kosten dienen te maken. Het maakt hierbij niet uit dat deze kosten minimaal zijn (bv. kosten van een postzegel) ten opzichte van de waarde van de prijs.

Het is ook niet van belang dat er een aantal opties worden aangeboden aan de consument om de prijs te verkrijgen waarbij één van deze opties gratis is. De consument kan bij dit laatste immers psychologisch beïnvloed worden te kiezen voor de snelste manier hoewel deze in feite de meeste kostelijke is.

Tot slot merkt het Hof op dat de handelaar de consument duidelijke en passende informatie dient te verstrekken wanneer hij deze in staat wil stellen, vast te stellen welke prijs hij heeft gewonnen en de aard ervan te beoordelen. Het is aan de nationale rechterlijke instanties om de aan de consument verstrekte informatie te beoordelen tegen de achtergrond van de punten 18 en 19 van de considerans van de richtlijn oneerlijke handelspraktijken en van artikel 5, 2., sub b) van deze richtlijn, dat wil zeggen rekening houdend met de vraag of deze informatie duidelijk is en begrijpelijk is voor het publiek waarop de toegepaste praktijk is gericht.

G.S.

Cour de cassation 2 novembre 2012

Aff.: C.09.0436.N

PRATIQUES DU MARCHÉ

Techniques de vente – Ventes ou soldes – Périodes d'attente

MARKTPRAKTIJKEN

Verkoopstechnieken – Solden of opruiming – Sperperiode